

Poštnina pavšalirana.

Št. 9.-10.

V Ljubljani, 1. septembra 1921.

XXIX. tečaj

F. Krizostom:

Posmrtnica

Njegovemu Veličanstvu † kralju Petru I.

Zaječali so zvonovi . . .

V temno žalost

so odeli se domovi:

Narod je zajokal.

Zastalo je to veliko srcé,

v ljubezni z ljudstvom spojeno.

Oledenele zmagonosne so roké.

*On, znamenje rešitve naše — spi.
Med cvetjem v rakvi bled leži.*

*V težki borbi dvignil
rod je naš do slave.
Ves bogat odplaval
po plačilo je v višave.*

*A iz grobnega zelenja
upanje poganja,
in nad rakvijo
pomlad pozvanja.*

*Naš kralj ni umrl.
Naš kralj le spi.
In ko bo ljudstvo njegovo
v stiski in sili —
se zopet zbudi.*

A. Č.:

Žalnica.

Dokaj velikih dogodkov ste že doživeli, ljubi prijatelji »Angelčka«, četudi vam cvete še pomlad življenja. Zadelala vas je občutna šiba strašne svetovne vojne. Po meglenih in mrkljih dneh stradanja, žalosti in bolesti je zasijalo svetlo solnce, ki je obetalo boljše čase. Oddehnili smo se. Dočakali smo rojstni dan nove domovine: prišli smo pod streho domače države Jugoslavije. Skupni domovini Srbov, Hrvatov in Slovencev je zavladal skupni oče, narodni vladar in kralj Peter I. iz slavnega rodu Karađorgjevičev, ki mu je zgodovina priznala častni pridevek »Veliki, Osvoboditelj«.

Kralj Peter je zasedel prestol skupne države Jugoslavije po neznosnem trpljenju, po silnih mukah in bridkosti, ki jih je pa pogumno, vdano, junaško prenašal s svojo žilavo in vztrajno armado, ko se je sredi svetovne vojske moral umakniti preko Albanije, da si reši življenje. Nadčloveški napor v vojski so mu povzročili kal bolezn, ki ga ni več zapustila. Ni mu bilo prisojeno, da bi dolgo užival zmagoslavje svojega naroda.

Dne 16. avgusta 1921 proti večeru je zmagovalca, 77 letnega kralja Petra, poljubil smrtni angel...

Po vsej državi so se vsa srca zedinila v iskrenem čuvstvovanju, saj je bil pokojni kralj

ljubljenec svojega naroda, zgled vestnega vladarja in zvestega vojaka. Vsi časopisi so v svojih žalnih objavah in spominščinah proslavljali vrline pokojnega vladarja, ki mu dolgo življenje ni bil praznik, ampak neumorno in trudapolno delo, neprestana žrtev za blagostanje, srečo, prospeh državljanov.

Naj navedem samo en ganljiv dogodek iz pretekle vojne (pripovedoval ga je vojaški duhovnik-očividec), ki jasno izpričuje, kako velik junak je bil kralj Peter I., in kako v ljubezni vdani so mu bili njegovi vojniki.

Bilo je v dneh, ko je srbska vojska prvič omažovala, ker ji je zmanjkalo orožja in streliva. Kaj storiti? Med svoje vrle vojnike prijezdi častitljivi starček, kralj sam. Nagovori jih z ognjevitimi besedami, naj nikomur ne upade pogum, češ, »jaz sam hočem iti in se boriti za domovino, če treba z golo sabljo«. Ljubezen do stiskane domovine je vnovič vzplamtela v srcih vdanega moštva, kri je zavrela v žilah maloštevilnih junakov, pograbili so za bodala in prodri močnejše sovražne vrste, ki so se jele umikati.

Krona vrlinam rajnega kralja Petra je bila pa njegova živa vera in versko življenje. Rektor (voditelj) belgrajskega vseučilišča je v zboru svojih tovarišev-profesorjev proslavljal kreposti umrlega kralja. Brez dvoma je govoril odkrito, ko je rekel, da je občudoval v pokojnem vladarju »brezprimerno vero v Boga in brezprimerno zvesto izvrševanje božjih zapovedi«.

To sta dve odlični čednosti, ki nam rajnega kralja, »očeta svojega ljudstva« še bolj prikupita.

Pokažimo tudi mi svoje domoljubje v prvi vrsti s tem, da smo zvesti najvišjemu Gospodu Bogu, da natančno in vestno izvršujemo božjo voljo. To bo najboljša in najgotovejša podlaga prave domovinske ljubezni. »Dajmo Bogu, kar je božjega — in kralju, kar je kraljevega.«

Na dan pogreba, 23. avgusta, ko so imeli veliko mrtvaško opravilo in pogrebne molitve po pravoslavnem obredu v Belgradu, so se izvršili tudi v katoliških cerkvah naše države posebni cerkveni obredi, kakor jih je odobrila sveta stolica v Rimu. Tako smo tudi katoličani pokazali svojo vdanost kralju in kraljevi hiši; hkrati smo pa molili tudi za blagor domovine, za srečo in blagoslov novemu kralju Aleksandru.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

6. Poštenost in zvestoba.

Recite, kar hočete: človek bi skoraj trdil, da sta poštenost in zvestoba umrli.

»Ni res, ni res!« kliče Joža Umnik, »zaspali sta.«

Dobro! Pa ji prebudimo!

Ali pa bomo pošteni, če bomo taki, kakor je tisti Miha iz Lačne vasi? Ta človek vedno iztika doma po shrambah, kje bi kaj našel za svoj sladkosnedni jezik. Nič ni varnega pred njim: ne denar, ne meso, ne smetana, ne orehi — vse gre z njim. Ali kakó je pa vpil in se cmeril oni dan, ko mu je Minka nevedé pojedla njegov kos kruha! Kako jo je zmerjal! »Tatica, grda tatica!« je vpil in kar penil se je od jeze. Seveda, Miha! Zanj bi moral biti ves svet pošten, on bi pa smel krasti, kakor bi hotel! Pripravno življenje tákol!

Joža Potreben je pa doma pošten kakor zlata vaga. Ali, kadar zori sosedovo sadje, kadar je krompir po tujih njivah že dozorel, kadar je grozdje že toliko mehko, da je zobno, takrat pa ni več nobena reč varna pred njim. Tu naklati jabolk, tam se spusti v hruško, drugod si pa nakoplje krompirja, mimo grede utrga še par kobuljev grozdja. — Joža, kako pa bo to?« — »E, saj ni vse skupaj nič! Par jabolk, poldruga hruška, pa kakih pet gnilih krompirjev: kaj bo to?« — Res ni veliko. Ali, Joža, to je bilo prvič. Koliko je bilo pa drugič? In tretjič? In zmiraj več. Vidiš: iz tatička postaneš tatič, iz tatiča pa tat. Beseda je vedno krajša, grešnik pa vedno večji. Tako je!

Lovro Premeten pa hodi okrog kakor živa nedolžnost. Tako zna prevrniti vse hudobije na druge, da bi ga imel človek za največjega svetnika. In ko so ga oni dan z a s a č i l i pri tatvini — nak! — še se je moral prati! — »Saj nisem mislil vzeti (kako lepo! »Vzeti«, ne ukrasti!), pa mi je Draganov Francelj naročil, da mu moram prinesiti...« — Aha! Lovro, ta bo bosa! Ti si dvojen tat: blago kradeš in drugim dobro ime.

Peter Klatovič se je šel pa učit mizarstva. Pa se je v par tednih priklatil spet domov. Pravil je, da je moral stradati pri svojem mojstru. Pa smo kmalu zvedeli, kako je stradal. Prišla so za njim pisma s pečatom. Peter je šel parkrat v mesto, in ko je šel drugič, ga par dni ni bilo nazaj! Starši so jokali, ljudje so pa govorili, da so Petra nekam spravili... Za par dni!

V knjigi poštenih otrók imamo pa zapisanega nekega Janeza. Piše se Vesten. Povsod ga hvalijo. Priden je pri delu, natančno opravi, kamor ga pošljejo, niti minute nikdar nikjer ne zamudi. Reden je za cerkev, reden za delo. Ljudje samo to žele, da bi bilo dosti takih Janezov. Če se pišejo Vesten ali kako drugače, je nazadnje vseeno; samo, da so res vestni, poštene in zanesljivi.

Tožili so pa gospodarji, da je pri neki hiši služil Tone Uhajač. Prišel je služiti in rad je delal, dokler je bilo malo dela. Ko je pa prišlo poletje s svojim delom in s svojo vročino, jo je pa Tone popihal v senco. Pozimi je prosjačil za službo in obetal poboljšanje. Mogoče bo zaenkrat še koga preslepil, pa mu povemo, da dolgo ne bo tako šušmaril. Ljudje dobro poznajo take tiče, ki časté lenobo, pred delom pa beže.

(Konec.)

»... prepov

« sad jé.»

J. E. Bogomil:

Kje pa je?

»Jaka! — Jaka! — Jaka!«

V kratkih presledkih in z vedno močnejšim glasom so prihajali ti klici iz Gorjupovega dvorišča. Jaka pa od nikoder ni bilo. In zopet je odmevalo: »Jaka! — Jaka! — Jaka!«

Nič! Po vsej vasi se je razlegal glas Gorjupovega očeta. Vsak pošten človek je lahko slišal te klice, le Jaka jih ni — hotel.

»Jaka! — Jaka! — Jaka!«

In spet nič! Če ga kličete, da se pretrgate, ga ne prikličete. Pa ne veste, zakaj.

»I, kje pa je vendar Jaka?«

»Kaj mu pa hočeš?« vprašajo mati.

»Lemeže bi nesel kovaču sklepat. Jaz ne utegnem. Le čakaj, potegon ti ongasti!«

»Bo že prišel,« tolažijo očeta mati, »kar pripravi lemeže, mu jih bom pa jaz dala.« Mati vedo, če Jaka sedajle odkod pride, bo zapela čudna pesem, grenka, cvileča, vzdihujoča.

Jaki pa se godi kakor približno Adamu v raj. Na prepovedanem drevesu sedi in prepovedan sad je. Če bi se oglasil, bi oče takoj vedeli, kje je, in bilo bi mu joj! Tako pa previdno molči in čaka, kdaj bo klicanje minilo. In že čuti, da gredó oče v hišo. Takrat pa z jabolki v žep in smuk! z jabolki na mrvo. Tam jih v naglici skrije, potem se pa splazi tiho, kakor bi nič ne slutil, v hišo.

Oče in mati sta tam. Živahno se pomenkujeta, ko vstopi Jaka.

»I, kje pa si bil?«

»Nikjer.«

»Nikjer? Nekje si vendar bil. Torej kje?«

Jaka obmolkne. Lagati ne sme in tudi ne upa. Če bi pa govoril resnico, bi ga pa — bolelo.

»Čakaj, stopi malo bliže! Zdi se mi, da te noga nekaj boli.«

Nerad stopi Jaka bliže. Oče ga potegnejo k sebi in izvlečejo iz žepa jabolko. V naglici ga je bil Jaka pozabil skriti.

No — in potem?

Potem — tisto pa Gorjupov Jaka vé.

Francka Župančič:

Slovo lastovk.

Čerkveni zvonik je kakor živ. Vse mrgoli na njem, cvrči, žgoli v eno čez drugo. Lastovke se poslavljajo. Tu na zvoniku se zbirajo drobni potniki in poslednjič pozdravljajo z višine priljubljena bivališča, ki so hranila in branila njih gnezdeca. Rade bi pač ostale drobne ptičke pri nas v prijazni vasici in v lepem mestu. Toda mokromrzla jesen je tu in jih podi iz njih ljubih domkov, podi od dobrih znancev. Jesen preti z mrazom in lakoto. Že sedaj je bila hrana le pičla. Muhe so poginile, ali pa se vtihotapile v človeška stanovanja in hleve. Mušic ne vabi več solnce venkaj. Treba je torej pridno letati za hrano, da pride še kak ostanek radodarnega poletja v lačni kljunček. A dolgo tudi to ne bo. Zato proč, proč — na jug! Tam bo zopet živeža polne sklede. Toda, dolga pot!

Dalek polet do morja in potem najtežji del potovanja čez sinjo morsko gladino z vso neznatno močjo šibkega telesca. Kolikrat morajo zapluti male peruti, preden dospó do cilja! Mnogim mladičem bo še težavno to prvo njih potovanje iz domovine v tuje, daljne kraje. Sreča z vami, ljubke, drobne lastovke! Se boste li pač vse vrnile, ko vas pozove pomlad? Dokler bodo prežali hudobni ljudje ob morski obali in trumoma lovili in ubijali ptičice selilke, se marsikatera izmed vas ne povrne več. Zbogom, torej zbogom!

Studenčič:

Kravar.

I.

Bil je vroč popoldan o počitnicah. Vaščani so se razšli na delo, eni na njivo, drugi v seno. Še celo vaški bosopetci, ki so se valjali najrajši v prahu sredi vasi, so jo popihali k potoku pod vasjo. Glej jih, kako že veselo skačejo čez strugo in pehajo drug drugega v vodo! — Sam sem doma. Sedel sem pod domačo lipo, da čitam. Toda ne ugaja mi ta nenavadna tišina, začne se mi zdehati. Da se nekoliko razvedrim, vzamem palico in hajd iz vasi!

Krenem proti smrekovemu gozdu, kjer sem preživel nekdam toliko veselih ur. Imenujem ga le senčnati raj, ker se počutim v njem kakor mogočen kralj na prestolu. Toda Bog vedi, kaj je to — danes ne najdem ondi zaželjenega razvedrila. Žene me naprej, naprej iz gozda po solncu. Opletajo se mi okoli nog brinovi grmovi, pa korakam nezadovoljen sam s

seboj mimo njih. »Da bi bilo že vendar konec teh nadležnih bodačev!« mrmram sam pri sebi in pospešim še bolj korake. Hvala Bogu, zdaj sem na obsežnem travniku!

II.

Res, lep travnik to! Po sredi se vije majhen potok, semintja raste kaka smreka. Pod eno sedi kravar in poganjič, okoli se pa pasejo krave in voli. Kravar poje:

»Didl, didl, dačko,
čednik jezdi mačko,
poganjič kozico
doli pod gorico.«

»Kaj ne, vi studiosus, da znam lepo peti!« me ogovori kravar, ko me zagleda.

»Da, res lepo požete! Prosim, če bi jo hoteli še enkrat zapeti!«

»O, to pa to,« dé kravar in zažene zopet svoj: didl, didl dačko.

»Kje ste se pa naučili tako lepo peti?« ga nagovorim.

»Na svetu se vse dobi,« mi odvrne. »Ali ste že čuli, da imajo v Kranju vsi vojaki lesene sablje, samo obrst da ima bukovo, k-a-a? No vidite, na svetu se vse dobi in na svetu se vse zgodi. Ali verujete, da je bil ta kravar, ki sedi tukaj pod smreko, enkrat tudi študent?«

»Da, saj ste mi prej zatrdili, da se na svetu vse zgodi, zakaj se ne bi tudi to? Seveda pa le, če so vaše besede resnične!« — »Resnične, vprašate? Oh, pa še tako resnične! Kakor sv. pismo, rečem vam, kakor sv. pismo resnične!« Pa potegne iz levega žepa stekleničko in začne piti.

Bil je vsekakor čuden človek, ta kravar. Na kuštrasti glavi mu je čepel širokokrajn klobuk, kakor Krpanu. Vendar bi si upal trditi, da je imel Krpan primernejšega kakor ta kravar. Prav bi imenoval njegov klobuk vse kaj drugega kakor človeško pokrivalo. Tak je bil kakor mala reta. Tudi je bilo na videz to njegovo pokrivalo iz iste tvarine kakor obrstova sablja v Kranju. Čez in čez je bil prevlečen z mastno tvarino, da bi bil človek res sodil: iz trhlega bukovega lesa je. Vsa druga njegova obleka je bila tudi taka, da ne najdem reči, s katero bi jo primeril. Tak je bil, da bi se ga človek ustrašil, kjerkoli bi ga srečal.

»Če me hočete poslušati, pa vam povem o svojem življenju«, reče zamišljen in potegne še enkrat iz zelenke.

»Prav rad,« mu odvrnem in sedem kraj njega na parobek.

III.

»Ni mi prijetno,« nadaljuje kravar, »spominjati se svoje mladosti, toda povem vam samo zato, da vam bo moja mladost zgled in opomin, kako se mora mlad človek varovati, da ne zaide in ne postane nesrečen za vse svoje življenje, kakor sem jaz.«

»Ko sem bil star osem let, sem imel živo samo še mater. Oče in dve sestri so mi bili pa že umrli, ko sem bil star eno leto. To mi je pripovedovala mati, ko sem posedal zvečer pri nji v kuhinji, in je kuhala večerjo. Večkrat sva se jokala oba za umrlim očetom in ljubima sestrama. Mati je imela majhno posestvo: nekaj njiv, en travnik in dve kravici. Pomagal sem ji pri delu, kolikor sem pač mogel, in zadovoljno sva živela. Nad vse me je imela rada moja mati. Pa tudi jaz njo. Želela je, da bi se izšolal in si tako olajšal

življenje. O tem je izpregovorila tudi z domačim gospodom župnikom, ki jo je še bolj potrdil v njeni želji, češ, da sem res nadarjen, in da lahko z mirno vestjo pričakuje, da bo kdaj kaj poštenega iz mene, če bom ostal le pameten. Prihodnjo jesen sem res prišel v ljubljanske šole. Gospod župnik mi je preskrbel hrano, mati so mi pa plačevali stanovanje. Pridno sem se učil in napredoval v znanju in tudi v modrosti. Nestrpno sem pričakoval vsako leto počitnic, da sem mogel zopet bivati pri ljubi materi in pri skrbnem gospodu župniku. Oh, kako veselje je imel sivi starček z menoj, ko sem mu prinašal vsako leto tako lepa izpričevala iz šole! Moral sem ga obiskati vsaj enkrat vsak dan. Večkrat mi je priletelo tudi kaj v žep, da sem imel za priljubljene mi knjige, ki so bile moje največje veselje.

Leto je potekalo za letom, in jaz sem stopal v šolah od stopinje do stopinje, višje, vedno višje. Bil sem že v četrti šoli. Učil sem se tudi to leto pridno in se malo brigal za neumnosti drugih. Večkrat mi je pa priletela od tovarišev na uho beseda »pustež«. Toda malo sem se zmenil za njo. Hodil sem naprej svojo pot.

Nekoč so me pa vendar premotili, in sem šel z njimi v gostilno. Tam smo pili in kadili pozno v noč. Potem se je to večkrat ponavljalo. Zdelo se mi je sicer grdo in grešno, popivati po gostilnah, toda polagoma sem se privadil. Pohajal sem potem redno po zakajenih krčmah. Denarja sem tudi imel za potrebo, saj sem zaslužil s poučevanjem toliko, da mi je vedno zadostovalo, in še celo drugim sem posojeval.

Proti koncu šolskega leta se mi je pa pripetilo nekaj nerodnega. Bilo je z nami tudi nekaj tujih dijakov. Ko sem čutil v glavi vročino, sem se začel prepirati z njimi. Končno je prikipel prepir tako da-

leč, da smo se začeli celo pretepati. V hudi jezi sem nekoga udaril tako močno, da se mu je pocedila iz ust kri, in par zob sem mu tudi izbil...

Minilo je kmalu potem šolsko leto, in jaz nisem dobil samo sramotnega izpričevala, ampak tudi primerno odhodnico, kjer je bilo zapisano, da se »taki« dijaki ne sprejmejo več. Oh, kaj pa sedaj! To mi je bučalo po glavi, in kakor obseden sem letal semintja. Več me ne sprejmejo! S potrjim srcem sem odšel domov. Kako bo žalostna ljuba mati, ko bo zvedela to žalostno novico! Kaj pa poreče dobri gospod župnik?

Ko sem prišel domov, sem dobil svojo mater bolno. Nekoliko dni ji nisem nič povedal. Ko me je pa vprašala, kako sem kaj dovršil, sem ji moral priznati svoje žalostno stanje. Oh, kako se je prestrašila, dobra mati! Odslej ni mogla več govoriti. Čez nekaj dni je zatisnila oči. Očital sem si, da sem jo spravil jaz pod zemljo, in postajal sem še bolj otožen. Nič več nisem mogel ne delati, ne jesti. Potikal sem se, klatil okoli, toda nikjer nisem mogel najti miru. Poizkusil sem sicer večkrat, da dobim kako primerno službo, toda ni se mi posrečilo. Začel sem strastno piti in postajal sem vedno nesposobnejši za vsako delo. Sedaj moram pa pasti krave. Ej, to žganjče mi je pa še vedno dober prijatelj, ker mi gasi žejo in tolaži nemirno srce! Pa tudi žganjče mi ne ugasi žeje in ne umiri pekoče vesti. Prevara, prevara je to!«

Nesrečni človek! Koliko upov je podrl sebi in drugim z lahkomiselnim življenjem! Kako bo dajal račun pred Bogom o deseterih talentih, ki jih je prejel, pa zapravil? —

O tem sem razmišljal, ko sem se otožen poslovil od njega.

J. E. Bogomil:

Zaspana.

Kolikor so imeli Komarjeva mama opraviti z živim Slavkom, toliko in še več je imela opraviti Komarjeva Jožica s svojo punčko. Zjutraj jo je dvignila iz mehke posteljice, pa še prej ji je skuhala dober zajtrk, pa ga je seveda tudi sama kmalu potlej pospravila pod streho. Šivala je punčki raztrgano oblekico, pa ji delala tudi novo obleko, prala ji, kar je zamazala — pravzaprav živa punčka, Jožica. Z vozičkom je peljala punčko na njivo in na travnik, trgala ji cvetic in jih ji ovijala v kodraste laske.

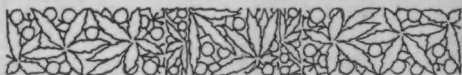
In ko je šel popoldan živi Slavko malo spančkat, je bila pa tudi punčka naenkrat vsa zaspana. Jožica jo je morala zategniti v najtemnejši hišni kot, da je punčka lažje zaspala. Po prstih je hodila potem Jožica okrog vozička, da bi ne prebudila svoje ljubljenske.

»Ko bi se ti za Slavka tako brigala, kolikor za tisto tvoje oblečeno žaganje, bi te jaz že lahko rada imela,« so Jožici nekega dne rekli mama.

»Oh, saj bi ga lahko ravnotako varovala kakor punčko,« je pomislila Jožica. »Moja punčka je prav pridna in ne bo prav nič jokala, če Slavka malo poravujem,« se je opravičila mami.

In tako je prišel še tisto popoldne Slavko res v varstvo Komarjeve Jožice. Pa je slabo naletel.

Vroče je bilo. Slavko je šel spat. Punčka pa tudi. Jožica je poravnala njeno posteljico, potem se je pa še sama malo naslonila na klop. Iz hiše seve ni marala iti, da bi bolje slišala, kdaj se bo Slavko

Zaspanaj

prebudil. V hladni sobi jo je hitro objel spanec. In Jožica je sladko zaspala in zasanjala in ni se prebudila, če je tudi Slavko že dolgo hudo razsajal. Mogoče je mislila v sanjah, da sliši rajsko angelsko petje, v resnici je pa robantil le Slavko. Jožica je presladko zaspala in spala je še, ko so že mama prišli domov.

Malo so jo pokregali. To se vé. Pa ne preveč. Sai ni zaspala iz hudobije. Vendar je bila pa po tistem vsak dan skrbnejša. Slavko je imel poslej prav pridno varuhinjo, punčka se pa tudi ni nič pritoževala.

Francka Zupančič:

Sveteče drevo.

Na visokem hribu, kamor je zašel redkokdaj kak človek, je rastla močna, visoka smreka. »O,« je mislila in si dela nešetokrat, »to je najvišji hrib na svetu, in jaz sem najlepša in najmočnejša smreka. Čutim, kako sem sočna, in kako se mi pretaka po ljubovih razpokah smola. Kakor hitro pride do mene človek, mu porečem: Vžgi moj vršič, da bo gorel v svetlem plamenu in razsvetljeval temno zemljo! To mi je določeno, in videti želim svoj namen izpolnjen ter dati svetu luč.« — —

Toda preden je prišel človek, je nastal vihar. Divjal je in razsajal neusmiljeno. Smreko je izpreletela groza. Razprostrla je proseče svoje veje k nebu. A vihar ji ni prizanesel. Še preden se je smreka zavedela, je bila že izrvana. Obležala je na pobočju.

Kriknila je v smrtnem strahu, in potem je bila okrog nje tema. Ko je prišla po dolgem času zopet k zavesti, je mislila trpko: »Zlomljena sem — drevo brez življenja! Kaj je sedaj pač z mojimi načrti? Nisem li hotela razsvetljevati zemlje? In sedaj sahnem tu osamljena in nepoznana! Sok, moja srčna kri, se mi odceja, in zlatosvetla smola se nabira na deblu kakor solze. O, da bi prišel kak človek, me vzel s seboj in razkuril! Za nič več nisem!«

A prišel ni nihče. Leto in dan je morala čakati smreka in se vaditi v potrpljenju. Tako je ležala več let in se usušila. Le slabotno je bilo v njej še življenje. Končno si je mislila: »Ni bila moja naloga, da razsvetlujem zemljo, ampak da sem zadovoljna. Kolikor več izgubim življenja, toliko mirnejša postajam. Pride pač kmalu popoln mir nadme in me objame, kakor razprostira nebo svoj modri plašč čez zemljo!«

Prišel je res mir. In z mirom je prišla čudna izprememba. Nekega večera sta zašla trudna potnika v temini na hrib, kjer je ležala smreka. Vzradoščen zakliče mlajši: »Glejte, oče, les sveti! Tu je izrvana smreka! Sedaj vem, kje sva in najdem lahko pravo pot domov. Idiva!« — In šla sta naprej, pa našla pravo pot.

Tako je svetila smreka vendarle in pomagala zašlim na pravo pot, a šele tedaj, ko je samasebi odmrta.

Aleksij Ivanov:

Na tujih tleh.

*Kolikrat sedeli
smo zvečer in peli
pod domačo lipo
pesmi radostne.*

*Ko pa v tuja mesta
nas privedla cesta —
takrat žalost težka
legla v srca je ...*

*Nikdar ni prispela
misel nevesela,
nikdar žalost grenka
v dušo tiste dni.*

*Pesmi, zardonite,
v širni svet zvenite,
morda nam priplava
zopet v srca mâr.*

Bogumil Gorenjko:

Oj tam za deveto goró!

Oj tam za deveto goró
sred jablan in hrušek je koča,
živita v njej mati in oča —
oj tam je prijetno biló!

A v daljno tujino nju sin,
v tujino neznano odšel je;
po znanju mu duh hrepenel je,
pa šel je od rodnih planin.

Zakaj je od doma pač šel —
orati, sejati hudo je? —
He, jesen prinese oboje:
takrát bo vesel, ko bo žel!

MARIJIN ZVONČEK

Dopis.

Iz Pilštanja: Veselja poln dan je bil za nas otroke Marijin praznik dne 4. aprila. Določili so gospod katehet ta dan, da sprejmejo otroke v Marijin vrtec. Ob četrtna tri smo se zbrali dečki s šopki in deklice v belih oblekah in z venci na glavi v kaplaniji. Gospod katehet so nam povedali, kako se moramo vesti med potjo v cerkev in v hiši božji. Radi smo ubogali dobrega gospoda kateheta, uvrstili se po dva in dva in šli v cerkev. Spremljala nas je Marijina družba z zastavo. Med potjo v cerkev sta goreče molila dva učenca in dve učenki sveti rožni venec, kakor še nikdar v življenju. Ko smo se ustavili pred glavnim oltarjem, so imeli gospod voditelj lep nauk za nas, Marijine otroke. Povedali so nam v lepih besedah, kaj je Marijin vrtec, kakšna sreča za otroke v Marijinem vrtcu, in kako veseli so lahko Marijini otroci, ko za vse skrbi pridno njih nebeška mati Marija. Po nauku smo molili in obljubili, da bomo ostali dobri Marijini otroci. Iz dna srca je privrela obljuba, da hočemo natanko in vestno izpolnjevati pravila *Marijinega vrtca*. Nato so nam gospod dali *svetinjice*, ki so nam jih pripekli člani in družbenice Marijine družbe. Tako smo postali pravi Marijini otroci. Po sprejemu smo dobili podobice, na katerih so tiskana pravila *Marijinega vrtca*. Po končanih litanijah smo se še enkrat darovali Mariji in smo molili »O Gospa moja, Mati moja«. Ta dan smo šli nad vse srečni in polni nebeškega veselja na svoj dom. Malo nas je sicer: 20 dečkov in 23 deklic, a upamo, da bo ob letu že povečan naš Marijin vrtec.

Tilka Strašek, Tončka Križnik.

Fr. Ks. Steržaj:

Prevzetna breza.

Basen.

Poleg stare, votle vrbe je stala ponosito vitka breza.

Pritekla je k njima seničica in vprašala:

»Cicifuj! Kje si naj spletem gnezdece?«

»Na meni! — Na mojih vejah!« je prešerno vzkliknila breza. »Pri meni si na varnem. Poglej pa starikavo, napol suho in votlo vrbo. Prvi veter jo bo podrl.«

Osramočena je povesila stara vrba veje. Sinička pa je zletela nanjo in smuknila v njeno votlo deblo in rekla: »Boljše mi je v votlem deblu, ki me varuje od vseh strani, kakor na nemirnih vejah brezinih, ki jih vkljub prevzetnosti zmaje vsak najmanjši vetrič.«

M. Bobnar:

Zastavice.

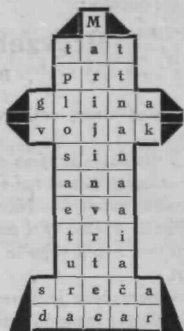
1. Poleti sem oblečen, pozimi pa slečen. Kdo sem?
2. Česa vreča najbolj potrebuje?
3. Na vsem svetu sem sam; včeraj sem bil in bom jutri. Kdo sem?

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Naloga.

Katerega števila polovica je za 5 večja kot tretjina?

Rešitev spomenika v 7.-8. številu »Angelčka«.

Rešitev uganke v 7.-8. številu »Angelčka«.

Led
jed
umeti
brati
lep
jok
ana
nos
ata

Ljubljana.

Marijin vrtec.

Imena rešilcev.

Uganko v 7.—8. številu »Angelčka« so prav rešili: Milan Langus v Šoštanju.

Spomenik v 7.—8. številu »Angelčka« so prav rešili: Ivanka Sedej, Božomila in Danica Lavrič v Žabnici; Angela Malnarič, Ivana Ogulin, Francka Lukežič, Marija Simonič, Mimica in Veronika Žvan v Semiču; Ivo Slana v Višnji gori; Metod Mikuž v Šmarji; Minka Skobernè v št. Juriju ob j. ž.; Vinko Žitnik v Grosupljem; Ivan Javornik v št. Vidu nad Lj.; Ivan Tomazič v Šmarji; Elda in Neda Lah v Semiču; Antonija in Angela Habjan v Stobu; Rihtaršič Boris v Celju; Tavčar Marijan, Kezele Dragica in Baumgartner Marija v Ljubljani; Janez Bizjak pri Sv. Katarini n. Trb.; Franc Langerholz v Mariboru.

Oboje so prav rešili: Emilija Rozman v št. Ilju pri Vel.; Bajuk Božidar v Ljubljani; Anton Duhovnik v Medvodah; Jakob, Franc, Ciril in Ida Sem v Ljubnem pri C.; Angela Gospodarič, Mici Sotlar in Francka Kranjc v Radečah pri Z. m.; Ivan in Marta Jalen na Kor. Beli; Marija Šalamun in Antonija Kramberger v Sv. Bolfenku v Slov. gor.; Mihael Pustišek na Zdolah; Janez Gorjup in Ivanka Strašek v Pilštanju; Edvard Giorgioni na Javorniku; Roman, Ivanka, Albin Čelik in Anica Javornik v Novem mestu; Boris Jagodič v Celju.